§ 1033. Ἔχομεν ἤδη πρότερον, ὅτι τὸ m φωνῆεν ἐςὶ (1020). ἤδη μὲν ἓν ἀνεκαλύφθησαν e, i, u.

§ 1034. Ἄρα m, ἤτοι a ἐςὶν, ἢ o (1004).

§ 1035. Καὶ γράφω τοίνυν ὅτω τὲς τόπες G καὶ H.

tat uatsu
tot uotsu
fuuf p imfhi

Δῆλον ἓν ὡς ἀναγινώσκειν δέον tot quot fu.

§ 1036. Ἄρα, m ἐςὶν o, καὶ p ἐςὶ q.

§ 1037. Προςίθημι τὸν N. 1028 ἐξετασθέντα τόπον, τὰς ἐκεῖσαι ἀνακαλυφθείσας ἀποβάλλων σημασίας (1032), καὶ ἔχω tot quot fu. er. uere vivi.

Καὶ ἀναγινώσκω tot quot fuperfuero vivi p.

§ 1038. Ἐπανορθῶμαι ἤδη τὰς διαμαρτίας N. 1028. καὶ 1029, τὰς ἀνακαλυφθείσας (1032), καὶ ἔχω, a ἐςὶ p, καὶ q ἐςὶ t.

§ 1039. Ἀρχὴ τῶ γράμματος ἐςὶ.

per it funt
a b c d e f g h i k f

Συμφανὲς ἐςὶ δεῖν ἀναγινώσκειν. perdita funt.

§ 1040. Ἄρα d ἐςὶ d, καὶ g ἐςὶν a.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1041. Νῦν οὖν περὶ τῶν εἰς τόδε ἀνακαλυφθέντων οὐδὲν ἀμφιβάλλειν μοι δοκῶ, καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῷ ἐπὶ τῇ καταγραφῇ τῶν ἀνακαλυπτομένων χαρακτήρων, καὶ σημειώσει τῆς τούτων δυνάμεως, προτεθέντι, ταῦτ᾽ ἔχω.

a	p	e	i	i	u	n		r
b	e	f	t	k	n	o		s
c	r	g	a	l		p	q	t.
d	d	h	s	m	o	q	f	

§ 1042. Ῥᾷστα τὰ ἐλλείποντα ἀνακαλύπτεται, ἐὰν μεταξὺ τῶν στίχων τοῦ προτεθέντος γράμματος, αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι τῶν χαρακτήρων δυνάμεις σημειωθῶσι.

â b c d e f g h i k f l m k g n e k d g e i h
p e r d i t a ſ u n t . o n a . i n d a i n s
e k f b c e c f i c l a h f c g f g o i n e b h f
i n t e r i i t u r . p s t r a t a . u . i e s t
b h i c e i k f f m f p i m f h i a b c q i b
e s u r i u n t t o t q u o t s u p e r f u e
c b i e i e a c g b f b c b g p i g b g r b k d
r e v i v i p r a e t e r e a q u a e a . e n d
g h i k f s m k h i t e f m.
a s u n t . o n s u . i t o.

§ 1044. Ἀναγνωστέον οὖν· perdita ſunt bona. τὸ ἄρα l, ἐστὶ b.

§ 1045. Ἐὰν οὖν ἤδη τεθῇ ἀντὶ τοῦ l τὸ b, καὶ ἐν τῷ ἄλλῳ μέρει ἔνθα εὑρίσκεται, ἔχομεν urbp. ἔδει δὲ εἶναι urbs, ὃ καθ᾽ ἑαυτὸ δῆλον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
Ε.Υ.Δ τμ.Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1046. Ῥᾷστα νοοῦμεν, ὅτι ſtrata. u. i eſt, ἀναγνωστέον ſtrata humi eſt.

§ 1047. Ἄρα, n ἐστὶν m, τό,τε ὄνομα, τὸ κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ πρώτου τῶν στίχων ἐστὶ Mindarus ἔνθα μέντοι ἐστί τι ἐσφαλμένως γραφόμενον, λόγος γὰρ ἐστὶ περὶ τοῦ Μινδάρου.

§ 1048. Λείπεται οὖν ἔτι r, s, t, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ῥᾷστα ἀνακαλύπτεται. καὶ δὴ ἔχομεν τὰ ἑξῆς.

§ 1049. Perdita ſunt bona. Mindarus interiit. Urbs ſtrata humi eſt. Eſuriunt tot, quot ſuperfuere vivi. Praeterea quae agenda ſunt conſulito.

§ 1050. Ἐκτέθηται ἡμῖν ἐπὶ λεπτοῦ ἡ μέθοδος ᾗ αὐτοὶ ἐχρησάμεθα ἐπὶ τῇ ἐπιλύσει τοῦ προτεθέντος γράμματος, παραλειφθέντων πάντων τῶν ἀλυσιτελῶν. περὶ ἃ παρατηρητέον ὅτι πολλῶν τοιούτων ἐρευνήσεων ἐξ ἀνάγκης δέον ἀποπειρᾶσθαι· ἐπεὶ σπανίως γίνεται περιπίπτειν ἡμᾶς παραυτίκα τῷ μέρει, ἐξ οὗ διὰ τῶν ἐκ συλλογισμοῦ ἀνακαλυφθέντων, καινόντι φῶς ἂν πορισαίμεθα. Αἱ τοίνυν μεσιτεύσασαι ἐκεῖναι διερευνήσεις παρελείφθησαν.

§ 1051. Ἀλλ' οὐδὲ πάντα τὰ ἀνήκοντα ταῖς κατὰ μέρος ἐρεύναις σεσημείωκα. Ἀπεφηνάμην (1019) μηδέποτε τὰ πέντε φωνήεντα τοιᾷδε τάξει fcgfg διατίθεσθαι, τὴν ἀπόδειξιν τοῦ τοιούτου μὴ ἐπαγαγών, ἀλλ' ἤδη καὶ ταύτην ἔχε.

§ 1052. Τὰ τρία πρῶτα σοιχεῖα διορίζει τὰ ἔχατα. Ἀλλ' ἐκ τῶν πέντε Φωνηέντων, ἕλοιτ' ἄν τις τὰ τρία, κατὰ δέκα τρόπες· καὶ ἐφ' ἑκάσε δὲ τρόπε, τὰ αἱρετὰ σοιχεῖα, ἐν τάξει διαφερέση, καθ' ἓξ ἂν τρόπες διαταχθεῖεν.

Ἄρα ἑξήκοντα μόνον δυναταὶ εἰσὶ τῶν Φωνηέντων διατάξεις, αἱ τῶν ἐν τῷδε τῷ σίχῳ γραμμάτων ἀνακύπτεσαι (λέγω τῶν fcgfg). ἐξετασθεισῶν ἐν τῶνδε τῶν ἑξήκοντα ἐκταξεων, ἐν ᾧ ἐδεμία δυχέρεια ἀπαντᾷ, γίνεται φανερόν, μηδαμῶς ἐνταῦθα τὰ τρία Φωνήεντα ἐμφιλοχωρεῖν.

§ 1053. Δεῖ δὲ συχνὰ ἀνατρέχειν ἐπὶ τὰς τῇδε παραπλησίας τῶν γραμμάτων μεταθέσεις. διὸ δέον προγινώσκειν, τὰ περὶ τῶν τοιέτων ὑπὸ τῶν μαθηματικῶν διδασκόμενα.

§ 1054. Εἴδομεν ἀνωτέρω, ὡς δυνατὸν τὲς χαρακτῆρας πολλαπλασιάσασθαι (997). καὶ τότε μείζων ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν γεγραμμένων ἐσὶν ἡ δυχέρεια, καὶ μάλισα, ἐὰν πλείονες ὦσιν οἱ διαφέροντες χαρακτῆρες, δι' ὧν, τὰ συχνότερον ἀπαντῶντα τῶν γραμμάτων ἐπισημαίνονται. Καὶ ἄλλας δὲ ἔτι ἰδιαζόντως δυνατὸν μετιέναι τέχνας, εἰς αὔξησιν τῆς δυσκολίας, ἐν οἷς ἅπασι πολλάς συμβαίνει εἰς κενὸν γίνεσθαι τὰς ἐξερευνήσεις. Ὁυμὴν ἀλλα ἐν ἐπιμηκεσέρῳ συγγράμματι, ἐκ ἂν γένοιτο ῥαδίως, μὴ καὶ τοιόνδε τι ἑυρεθῆναι, ἐξ ὃ ἄν τις, τῇ παραθέσει πρὸς ἀλλήλες διαφόρων

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε. Υπεύθ. τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τόπων τὸ εἰς ἀνάπτυξιν συντελοῦν πορίσαιτο τῆς τῶν χαρακτήρων σημασίας. Πολλάκις δὲ ϗ τὸ τυχὸν ἤρκεσεν, εἰς τὴν ὅλην τοῦ μυστηρίου ἀνακάλυψιν.

§ 1055. Ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὀυαλλησίου, προσβάλλεταί τινα τοιῶνδε γραφῶν παραδείγματα, ὧν καὶ αἱ διασαφήσεις προσεπάγονται. Ἀλλ' αἱ τῶν ἐπιλύσεων μέθοδοι οὐκ εἰσὶν ἐκτιθέμεναι, ἃς παραδοῦναι μόλις δυνατὸν, ἐπειδὰν τῶν δυσχερεστέρων ᾖ τὰ προκείμενα γράμματα.

§ 1056. Ἡ τέχνη αὕτη ἔχοι ἄν τινα ἰδιάζουσαν τὴν χρῆσιν ἐπεὶ ταύτης ἡ πρᾶξις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄγει τέλος, οὗ νύξιν ἀνωτέρω (871.) παρέχον, ϗ οὗπερ ἕνεκα τὴν τῶν Ἀλγεβραϊκῶν μελέτην συντελεστάτην εἶναι ἐφάμην (814). ταύτης δὲ καθ' ἡμᾶς μόνη ἡ χρῆσις ἂν εἴη, ἐπὶ διαφερόντων τοῦ γράφειν τρόπων, ἐφ' ὧν ἀδύνατον ἀνθρώποις εἶναι τὴν διασάφησιν, φασὶν, παρὰ τοῖς τὴν καλουμένην κλεῖδα, μὴ ἔχουσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΖ΄.

Περὶ Μεθόδου Συνθετικῆς.

§ 1057. Ἡ Συνθετικὴ Μέθοδος ὑπουργεῖ, ὁσάκις ἐπιχειροῦμεν ἐκτιθέναι τοῖς ἄλλοις ἃ κατὰ νοῦν φέρομεν.

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1058. Κοινῇ δῆλον, μεθ' ὅσης διαφορᾶς, αἱ τȣ̃ αὐτȣ̃ πράγματος ἐκθέσεις, ποικιλοτρόπως γινόμεναι, τȣ́ς τε ἀκροωμένȣς καὶ τȣ̀ς ἀναγινώσκοντας διατιθέναι πεφύκασι· τὴν μὲν γὰρ εὐκρινῶς κατανοȣ̃σι, τὴν δὲ ȣ̓δὲ τὴν ἀρχὴν συνίασι, καίτοι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι τῶν πραγμάτων ἐπισημαινομένων, καὶ μηδὲν περιττὸν ἐπὶ ταύτης φέρε λεγόμενον, ὃ κἂν ἐκείνῃ μὴ λέγοιτο. Τὴν διαφορὰν ταύτην ἐκ μόνης τῆς μεθόδȣ ζητεῖν λείπεται.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Κανὼν Α'.

§ 1059. „Τὰ ὀνόματα, ἐν οἷς, κἂν ἡ „τυχȣ̃σα ἀσάφεια ἐπικέηται, πρὸ παντὸς „ἄλλȣ ἀναπτύσσειν χρεών.

§ 1060. Μάτην γάρ τις διασαφεῖν ἀγωνίζεται τοῖς ἄλλοις, τοῖς μὴ συνιεῖσι τὰς φωνὰς, δι' ὧν ἐκτίθεται τὰ ἀναπτυσσόμενα.

§ 1061. Τί ἐςὶν ὁρισμὸς ἀνωτέρω (529) ὑπεθέμεθα. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐςὶν ὁρισμὸς τȣ̃ ὀνόματος, ὁ δὲ τȣ̃ πράγματος. τίνι δὲ λόγῳ ὁ πρῶτος κατὰ τὸ δοκȣ̃ν ἐςὶ, καὶ τȣ̃το ἐθέμεθα (550).

§ 1062. Ἑκατέρȣ δὲ τῶν ὁρισμῶν ἔργον, ὁ τῆς ἰδέας διορισμὸς, εἴτε αὕτη ἰδέα τις ȣ̃σα τυγχάνει, ἣν αὐτοὶ ἰδιαζȣ́σῃ τινὶ φωνῇ ἐκδηλȣ̃ν πρȣ̈θέμεθα, ὡς ἐν τῷ ὁρισμῷ τȣ̃ ὀνόματος, εἴτε καὶ ὁ λόγος εἴη περὶ ἰδέας πράγματός τινος διωρισμένȣ, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ τȣ̃ ὁρισμȣ̃ τȣ̃ πραγματιώδȣς.

Ε.Υ.Δ. ΤΟΣ Κ.-Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1063. Ἡ ἰδέα αὕτη οὕτω διοριστέα ἐστὶν, ὡς ἁπασησοῦν ἄλλης ἀντιδιαστέλλεσθαι. οὕτως γὰρ ὁ τοῦ ὁρισμοῦ τυγχάνει σκοπὸς, καὶ παρὰ τοῦτο οὐδὲν ἕτερον δέον ἐν τῷ ὁρισμῷ περιέχεσθαι, ἵνα μὴ εἰς σύγχυσιν περιπέσωμεν.

§ 1064. Φυλακτέον δὲ, ἀπὸ τῶν ἀσαφῶν ὀνομάτων ἐν τοῖς ὁρισμοῖς. ὡς εἴγε ταῦτα ἄφυκτα, προτακτέον καὶ τῶν ὀνομάτων τούτων τοὺς ὁρισμούς.

§ 1065. Οἱ ὁρισμοὶ τὰς ἁπλᾶς τῶν ἰδεῶν οὐκ ἀφορῶσι (327). τὰ γὰρ τῶν ἁπλῶν ἰδεῶν οὐ δύνανται ἀναπτύσσεσθαι, τοῖς αὐτὰς ἄλλοθεν μὴ εἰληφόσι.

§ 1066. Αἱ τῶν ὀνομάτων ἐξηγήσεις μάλιστα ἀναγκαῖαι εἰσὶν, ἔνθα περὶ τῶν πραγμάτων, ἢ τῶν ὀνομάτων, τῶν συνήθων μὲν ὁ λόγος, ἀλλ' ὧν αἱ ἔννοιαι οὐκ ἀποχρώντως εἰσὶ διωρισμέναι· καίτοι ἐπὶ τῶν τοιούτων τὰ πολλὰ οἱ ὁρισμοὶ παραμελοῦνται. τὸ ὄν, τὸ μηδὲν, ἡ τελειότης, ἡ θέλησις, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀδρανία, κτλ. οὐ παρὰ πάντων κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον εἰσὶ νοούμενα.

§ 1067. Τοῦ ὁρισμοῦ ἤδη προτεθέντος, οὐκέτι κατ' ἄλλον νοῦν ἐκδεκτέον τὸ ὁρισθὲν ὄνομα· μηδαμοῦ τε τὴν ἐκδοχὴν ἀμειπτέον, ἡνίκα ὁ ὁρισμὸς τοῦ ὁριστοῦ ἀντικαθίσταται.

§ 1068. Οὐκ ἔστιν ἐπάναγκες τοὺς ὁρισμοὺς ἀπαξάπαντας πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων προ-

Ε.Υ.Ε.Φ.Σ.Κ. τ.ΙΙ ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

τάττειν· ἅλις ἔχει, εἰ μόνον τὰ ὀνόματα πρὸ τῆς χρήσεως ἑρμηνεύοιτο· παρατηρητέον δὲ μηδέποτε διὰ τοῦ ὁρισμοῦ τὴν συλλογιστικὴν ἔφοδον διακόπτειν.

§ 1069 Τῶν Φωνῶν δὲ διερμηνευθεισῶν παρατηρεῖν δέον, μηδένα συλλογισμὸν δίδοσθαι ἔχειν, ἐν ᾧ μὴ δύο τοὐλάχιστον θεωροῖντο προτάσεις (697), τοιαῦται δήπου, ὡς ἐκ τῆς τούτων ἀληθείας, ἢ τὸν συλλογισμὸν τὸ ἀληθεύειν ἀρύεσθαι (708).

§ 1070. Καὶ φανερὸν ἄρα ὡς οὐδὲν οὐδένα πεῖσαι ἐστὶν, ᾧ μὴ πρότερον ἡ τινῶν προτάσεων ἀλήθεια κατάδηλος γένοιτο. Ἀλλ' ἵνα γὰρ περὶ ταύτας μηδεμία λείποιτο δυσχέρεια, ἐκλεκτέαι εἰσὶ προτάσεις, ἐν αἷς ἂν ἡ παράθεσις τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ κατηγορουμένου ἀμέσως γίγνοιτο. Οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ τῶν τοιούτων, ὃς ἂν τὰ ὀνόματα συνιέναι ἔχοι, οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ γοῦν τοῦ χρόνου ὑπενδοιάσαι δυνήσεται (400. 460).

§ 1071. Ἡ τοιάδε πρότασις καλεῖται **ἀξίωμα.** οἷον **τὸ μέρος τοῦ ὅλου ἔλαττον ἐστί.**

Κανὼν Β′.

§ 1072. „Μετὰ τοὺς ὁρισμοὺς, τὰ ἀξιώματα, ἐξ ὧν τοὺς συλλογισμοὺς ἐπακτέον, σαφῶς „δεῖ ὑποτιθέναι.

§ 1073. Εἰσί τινες προτάσεις ἀξιώματα μὲν μηδαμῶς οὖσαι, ὡς ἀξιώματα δὲ λαμβα-

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Α.Α. τ.Κ. τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

νόμεναι. τῦτο δὲ πολλάκις συμβαίνειν ἐπάναγκες. Καλεῖν δὲ ταύτας ἔχομεν **ἀξιώματα κατά τινα λόγον**, ἐ γὰρ καθ᾽ ἑαυτὰ δῆλα ἐςὶν, ἀλλ᾽ οἷς τὲς συλλογισμὲς προτείνομεν πληρέςατα δῆλα καὶ γνώριμα, ὥςε εἶναι ἂν τοῖς ἀποδεικνύειν ἐπιχειρεῖν ἀλυσιτελὲς καὶ φρεῦδον.

§ 1074. Οὐχὶ πάντα διὰ τῶν πρώτων ἀείποτε ἀρχῶν ἐπάγεσθαι δύναται. τινὲς τῶν ἐπιςημῶν, ἐπιςήμαις ἄλλαις ὡς θεμελίοις κρίπηζονται, καὶ ταύτας δὴ τὰς θεμελιώδεις, δήλας εἶναι, τοῖς ἐκείναις τὸν νῦν ἐπιβαλεμένοις ὑποτιθέμεθα.

§ 1075. Οὐδὲν δὲ διαφέρει, πότερον ὁ συλλογισμὸς ἐκ τῶν ἀπολύτων ἐπιφέρεται ἀξιωμάτων, ὧν ἀμέλειτοι ἡ ἀλήθεια ἀμέσως κατάδηλος, ἢ ἐκ τῶν σχετικῶν· ἐπ᾽ ἀμφοῖν γὰρ τῶν ὑποθέσεων, εἰ ὀρθῶς τὰ τῦ συλλογισμῦ ἐπιφέρεται, ὐδεμία περὶ τὸ συμπέρασμα ἀμφισβήτησις ὑπολείπεται (708).

§ 1076. Εἰ ἅπερ ἀναπτύξαι ἡμῖν πρόκειται, πρᾶξιν τινὰ ἀφορᾷ, δεῖ τὸν, ὃν διδάσκειν ἐπιχειρῦμεν δύνασθαί τι καὶ ποιεῖν. τὶς γράφειν ἐκπαιδεύσει τὸν τὲς δακτύλες κάμψαι μηδαμῶς δυνάμενον;

§ 1077. Τὸ γὰρ τὴν πρᾶξιν ἐκδιδάσκειν, ὐδὲν ἕτερον ἐςὶν, ἢ τὸν τρόπον ὑποτιθέναι, καθ᾽ ὃν αἱ ἐνέργειαι διευθύνονται. ἀλλὰ τὰς

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Χ.Α της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

διευθυνθησομένας ἐνεργείας, διωρισμένας πρότερον εἶναι δεῖ.

§ 1078. Ὁ Διορισμὸς ἔτος καλεῖται *αἴτημα.* ἐπιχειρῶν τινα πολλαπλασιάζειν ἐκπαιδεῦσαι, αἰτῦμαι τὸ τὲς ἀριθμὲς τὲς ὑφ' ἑνὶ μόνῳ χαρακτῆρι δηλεμένες, πολλαπλασιάζειν αὐτὸν δύνασθαι· τετέςι, τὸ τὰ ἐξ αὐτῶν ἢ δι' αὐτῶν παραγόμενα κατὰ μνήμην προχείρως φέρειν. καὶ τὸν τῆς Γεωμετρίας παρ' ἐμῦ ἀκροασόμενον, αἰτῦμαι, γραμμάς τε δύνασθαι αὐτὸν ἄγειν, καὶ κύκλες καταγράφειν.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Κανὼν Γ'.

§ 1079. „Ἐφ' ὧν τις πρόκειται πρᾶξις, „τὰ αἰτήματα μετάγε τὰ ἀξιώματα ἐςὶ „τακτέα.

§ 1080. Τόνδε τὸν κανόνα μετὰ τῦ πρὸ τῦδε ἔτως ἐςὶ νοητέον, ὡς μὴ ἀεὶ τὰ ἀξιώματα ἢ τὰ αἰτήματα πρὸ πάντων δεῖν τῶν συλλογισμῶν προεκτιθέναι· ἄλλως γὰρ ἔχει, οἷαπερ περὶ τῶν ὁρισμῶν προπαρῄνηται, εἰ ταῦτα κατ' αὐτὴν τὴν τῶν συλλογισμῶν σειρὰν ἐκτιθοῖτο, ὅπῃ ἂν παρείκοι, πρόγε τῆς αὐτῶν χρήσεως, ἀλλ' ἔτως ὥςε τὰς συλλογιςικὰς ἐφόδες μὴ διακόπτεσθαι.

§ 1081. Τοῖς Ὁρισμοῖς, καὶ Ἀξιώμασι, ἢ Αἰτήμασιν ὑποθέσεις ἐνίοτέ τινες προςίθενται. τῦτο δὲ γίνεται ὁπηνίκα ἀναπτύξαι ἐπιχειρῦμεν, τὸ ἐξ ἰδιαζεσῶν τινῶν κειμένων περιςάσεων ἐφεπόμενον. τηνικαῦτα δὲ ὁ συλλογισ-

ΕΙΣΑ ΤΟΣ Κ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

μὸς ὑποθετικὸς ἐςὶ, καὶ τὰς περιςάσεις δέον προεκτιθέναι.

Τέτων ὅτω προδεδιῃτημένων, χωρητέον ἐπὶ τὴν τῦ προκειμένυ διάληψιν, ὃ κατὰ μέρει γίνεσθαι δεῖ.

Περὶ δὲ τὴν τῦ ὑποκειμένυ διαίρεσιν πρὸ παντὸς ἄλλυ, τόνδε τὸν κανόνα παρατηρητέον.

Κανὼν Δ΄.

§ 1082. „Τῦ προτεθέντος ὑποκειμένυ ἡ „διαίρεσις, ὅτω διαιτητέα ἐςὶν, ὡς τὰ μέρει „χωρὶς ἕκαςον ἔχειν διαλαμβάνεσθαι.

§ 1083. Τῦθ᾽ ὅτως ἐςὶ νοητέον· ἔντι τῶν μερῶν μεταξὺ δέον εἶναι τοιῦτον, οἷον ἄνευ τῆς τῶν λοιπῶν διασκέψεως ἔχειν διερμηνεύεσθαι· καὶ τῦτο ἔςαι τὸ πρῶτον. Ἐκ τῶν λοιπῶν τὸ δέυτερον ὡσαύτως ὅτως ἐςὶν αἱρετέον, ὡς ἄνευ τῶν ἄλλων αὐτὸ ἡμᾶς πραγματεύεσθαι ἔχειν. καὶ ὅτω κἀπὶ τᾶν ἑξῆς.

Κανὼν Ε΄.

§ 1084. „Ἡ Διαίρεσις ἣν ἡ τῦ ὑποκειμέ„νυ ἡμῖν ὑποτίθεισι Φύσις, προκριτέα τῶν „ἄλλων, καὶ τὰ κατ᾽ αὐτὴν ἁπλέςερα μέρη, „πρὸ τῶν μᾶλλον συνθέτων ἐκθετέα.

§ 1085. Ὁ Κανὼν ὅτος ὑπάγεται τῷ ἀνωτέρῳ. τυτέςι χώραν ἔχειν μόνον τῦτον δέον, ἐφ᾽ οἷς πρὸς ἐκεῖνον ὐδαμῶς μάχεται.

§ 1086. Τὰ τῆς Γεωμετρίας ςοιχεῖα διδάσκειν ἐπιχειρήσας, κατὰ τὸν ἔχατον κά-

νόνα, τῇδε μὲν διαιτήσαιμην τὴν διαίρεσιν, τῇδε δὲ χρησαίμην τῇ τάξει. Πρῶτον μοι περὶ γραμμῶν ἂν εἴη διαληπτέον· εἶτα περὶ τριγώνων, καὶ τῶν ἄλλων εὐθυγράμμων σχημάτων· εἶτα περὶ τȣ̃ κύκλȣ πραγματευσαίμην κτξ. Ἀλλ' ἀτελὴς ἂν εἴη πάνυ τῆς πραγματείας ἡ ἔφοδος· τὰ γὰρ περὶ τῶν παραλλήλων γραμμῶν, καὶ τὰ περὶ τῶν καθέτων, ἐκ τῶν περὶ τὰ τρίγωνα ἀποδεικνυμένων ἐπιφέρειν δέον κτξ. Ἔνθεντοι ἡ διαίρεσις αὕτη, καίτοι τȣ̃ ὑποκειμένȣ τῇ φύσει δοκȣ̃σα συνᾴδειν, παραιτητέα ἂν εἴη.

§ 1087. Τηρητέαν δὲ ταύτην εἶναι φαμέν, ἕως ȣ̃ τῷ τετάρτῳ κανόνι ὁμολογεῖν δύναται· καὶ εἴμοι ἀναπτύξαι παρείη, τὰ τοῖς ὑγροῖς τῶν σωμάτων κατὰ γένος θεωρȣμένοις ἀνήκοντα, διαληπτέον ἂν εἴη πρῶτον, περὶ τῶν ὑγρῶν τῶν ἐν ἠρεμίᾳ, ἔπειτα δὲ, καὶ περὶ τῶν ἐν κινήσει· ἡ γὰρ τȣ̃ ὑποκειμένȣ φύσις, τήνδε τὴν διαίρεσιν, καὶ τήνδε τὴν τάξιν ὑποδείκνυσιν. Ἀλλ' ἀπαντᾷ τις δυχέρεια· ἡ γὰρ ἔνϛασις ἦν τὸ διὰ τȣ̃ ὑγρȣ̃ φερόμενον σῶμα πάχει, θλίψις τις ἐϛὶν, ἡ ἐν τῷ ἠρεμȣ̃ντι ὑγρῷ χώραν ἔχȣσα, καὶ περὶ ἧς διελθεῖν ȣ̓χ οἷον τε, μὴ πρότερον τὰς ἐν τοῖς ὑγροῖς διαφερȣ́σας κινήσεις προαναπτύξαντας. ταῦτα τοι, διάγε ταύτην καὶ μόνην τὴν ἔνϛασιν, ἀπὸ τȣ̃ πέμπτȣ κανόνος ἀποχωρητέον, καὶ τῷ τετάρτῳ ἀκολȣθητέον.

§ 1088. Ἔν τισιν ἀμελȣμένȣ τȣ̃ τετάρτȣ, τῷ πέμπτῳ παρέπεσθαι κανόνι χρεὼν. τȣ̃το δὲ ἔνθα μόνον τὸ ὑποκείμενον τὴν διαίρεσιν ȣ̓κ

Ε.Γ.Δ της τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἐπιδέχεται τὴν τῷ τετάρτῳ κανόνι συμπίπτουσαν. Τηνικαῦτα κατ' ἀρχὰς θετέον τινὰ, ἃ ὕστερον μόνον ἀποδειχθῆναι δύναται, ὡς σεσημείωται (581) ἐν οἷς ὁ λόγος ἦν περὶ τῶν θεμελίων τῆς ἠθικῆς σαφηνείας, ἃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔσωσαν ἀντὶ παραδείγματος.

§ 1089. Περὶ δὲ τῆς διαιρέσεως τηρητέον ἔτι, τὰ μέρη, (εἰ τοῦτο παρ' ἡμῖν κεῖται) ὡς οἷόν τε ἴσα αἱρεῖσθαι· ἄλλως καὶ γὰρ τῇ τούτων ἀνισότητι, κἂν ᾖ ἐπίσημος, οὐ προσεκτέον.

§ 1090. Ἐνταῦθα δὲ ἀνάγειν δέον, καὶ ἅπερ ἀνωτέρω περὶ διαιρέσεως (944. 945), ἐν τῷ περὶ τῆς ἀναλύσεως κεφαλαίῳ παρατετήρηται.

§ 1091. Μετὰ τὴν ἐκτεθεῖσαν τοῦ ὑποκειμένου διαίρεσιν, ἕκαστον τῶν αὐτοῦ μερῶν μετιτέον, καταλλήλῳ τάξει τὰς προτάσεις ἐκτιθεμένους, καὶ ἀποδεικνῦντας, ἂν ἡ ἀλήθεια, ἤτοι ἀμέσως οὐ καταφαίνεται, ἢ οὐχ ὡς ἤδη προγινωσκομένη προϋποτίθεται.

§ 1092. Ἅπαν συμπέρασμα, ἐκ δυοῖν προκειμένων προτάσεων ἐπιφέρεται, ἐξ ὧν τῆς περιούσης ἀληθείας, ἡ τοῦ συμπεράσματος ἀλήθεια ἤρτηται (708).

Κανὼν ϛ'.

§ 1093. „Ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν τὰ συμ-
„περάσματα συναπτέα, ἐκ τῶν ὁρισμῶν, καὶ
„τῶν ἀξιωμάτων, καὶ τῶν αἰτημάτων, καὶ τῶν

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΟ ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΣΗΣ Ε.Υ. Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

„ὑποθέσεων, καὶ τῶν προτάσεων τῶν ἤδη προ-
„αποδειχθεισῶν.

§ 1094. Οὐδεμίαν δὲ πρότασιν συγχωρητέον, τὴν μὴ ὅυτως ἔχουσαν ἀποδείκνυσθαι, ἐξηρημένου τοῦ ἐν ἀριθ. 1088. εἰρημένου ἅλις γὰρ ἕξει τότε μὲν συγχωρῆσαι ἀναποδείκτως τὴν πρότασιν, ὕστερον δὲ ταύτην κατασκευάσαι.

§ 1095. Ἀφεκτέον δὲ, καὶ, εἴτις παρελήφθη ὑπόθεσις, τοῦ μὴ τὸ ὑποθετικῶς μόνον ἀληθεῦον συμπέρασμα, ὡς ἁπλῶς τε καὶ ἀπολύτως ἀληθὲς κατέχειν.

Κανὼν Ζ'.

§ 1096. „Ἅπασαι ἀποβλητέαι αἱ προ-
„τάσεις, αἱ τῷ ὑποκειμένῳ, περὶ οὗ ὁ λόγος,
„μηδὲν προσήκουσαι. μηδὲ εἰς δεῖξιν τῶν ἀνη-
„κουσῶν τῷ ὑποκειμένῳ τι συμβαλλόμεναι, μηδὲ
„εἰς σαφήνειαν.

Ἐκ πείρας καταφανὲς, ὅτι οἱ τόνδε τὸν κανόνα ἀθετοῦντες, οὐδέποτε τὴν σύγχυσιν ἐκφεύγουσι.

Κανὼν Η'.

§ 1097. „Αἱ πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ὑπερ-
„γοῦσαι ἀπόδειξιν, προτάσεις, ἐκείνων καὶ προ-
„τακτέαι.

Κανὼν Θ'.

§ 1098. „Αἱ ἁπλαῖ προηγητέαι τῶν συν-
„θέτων, καὶ αἱ κατὰ γένος τῶν μερικῶν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΗΣ ... ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006